

»Jewellin viimeisin saattaa hyvinkin olla hänen parhaansa... Erinomainen romaani.»

- BOOKLIST

LISA Jewell II

MIKÄÄN TÄSTÄ
EI OLE TOTTA

Suomentanut Karoliina Timonen

WSOY

Lisa Jewell
**Mikään tästä
ei ole totta**

Suomentanut Karoliina Timonen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

None of This Is True

Copyright © 2023 by Lisa Jewell Ltd

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2024

ISBN 978-951-0-49944-3

Painettu EU:ssa

Prologi

KOMPUROIMINEN HOTELLIAULAN ilmasto-
dusta viileydestä yön kosteaan kuumuuteen ei
selvitä päätä lainkaan. Pakokauhu vain kasvaa
ja olo on klaustrofobinen. Hiki, joka on varmaan puh-
dasta alkoholia, puskee ihon läpi ja kertyy lammikoksi
alaselkään. Miten kolmelta yöllä voi olla näin kuuma? Ja
missä hänen vaimonsa on? Missä? Hän kääntyy tarkistaak-
seen, onko se toinen nainen seurannut häntä, ja hotellin
ikkunan läpi hän näkee tämän himmeän kuvajaisen, joka
aaltoilee kahtena. Sitten hän huomaa auton, joka kaartaa
häntä kohti ja hidastaa, ja hänen sykkeensä alkaa tasaantua.
Vaimo on saapunut. Viimein. Luojan kiitos. Tämä kamala
ilta päättyisi nyt. Hän siristää silmiään tarkentaakseen,
nähdäkseen kuskin paikalla vaaleiden hiusten lohdullisen
hohteen, mutta sitä ei näy. Auton ikkuna liukuu alas, ja hän
säpsähtää.

»Häh?» hän sanoo ratin takana istuvalle tumma-
hiuksiselle naiselle. »Mitä sinä täällä teet? Missä minun
vaimoni on?»

»Kaikki hyvin», nainen sanoo. »Hän lähetti minut. Hän oli juonut vähän liikaa ja pyysi minua hakemaan sinut. Tule vain. Hyppää kyytiin.»

Mies vilkaisee taakseen, hakee katseellaan sitä toista naista, näkee tämän astuvan ulos hotellista ja lähtevän nopeasti vastakkaiseen suuntaan käsilaukku tiukasti kylkeä vasten.

»Minulla on vettä. Ja kahvia. Tule nyt. Olet kotona ihan pian.»

Naisen sylissä oleva koira murisee hiljaa, kun mies istuu viereiselle penkille.

»Luulin että olit lähtenyt?» mies sanoo ja haparoi olkansa taakse löytääkseen turvavyön. »Luulin että lähdit pois?»

Nainen hymyilee avatessaan muovisen vesipullon korkin ja ojentaessaan veden hänelle.

»Niin», hän sanoo. »Minä lähdinkin. Mutta sitten hän tarvitsi minua, joten... No niin, se siitä. Juo tämä. Juo se kokonaan.»

Mies vie pullon rohtuneille huulilleen ja kaataa vettä kuivaan kurkkuunsa. Sitten hän sulkee silmänsä ja odottaa pääsevänsä pian kotiin.

Osa I

Tulossa Netflixille toukokuussa: Hei! Olen synttärikaimasi!

Tässäpä erikoinen tapaus *Hirviö naapurissa-* ja *Treffimaailman sarjapetkuttaja* -sarjojen tekijöiltä.

Kyseessä on ikään kuin dokumentti podcastin tekemisestä, ehkäpä oikea sana olisi »podumentti».

Kesäkuussa 2019 suosittu podcastaaja Alix Summer, joka tunnetaan menestyneitä naisia esittelevästä *KaikkiNainen*-sarjastaan, aloitti pienen sivuprojektin, jolle hän antoi nimen *Hei! Olen synttärikaimasi!*. Ohjelma käsitteli samassa naapurustossa asuvaa

naista, jolla sattui olemaan sama syntymäpäivä Summerin kanssa. Projektin edetessä Summer sai tuiki tavalliseksi kuvittelemastaan naapurista selville enemmän kuin olisi uskaltanut toivoakaan, ja muutamaa viikkoa myöhemmin Summerin oma elämä oli sekaisin ja kaksi ihmistä oli kuollut. Tämä selkäpiitä karmiva sarja paljastaa järkyttäviä asioita ihmisyöden pimeimmistä puolista, ja se on suorastaan pakko ahmia kerralla kokonaan.

Hei! Olen synttärikaimasi!

NETFLIXIN ALKUPERÄISSARJA

Ruutu on pimeä. Sitten sisäkuva äänitysstudiosta alkaa paljastua valon lisääntyessä asteittain.

Ruudulla lukee:

Tallenne Alix Summerin podcastista 20. kesäkuuta 2019

Nauhalta kuuluva naisen ääni voimistuu vähitellen. »Onko sinulla siellä kaikki hyvin, Josie?«

»Kyllä. Kaikki hyvin.«

»Hienoa. No niin. Laittelen asetukset kuntoon, ja sinä voisit sillä aikaa vaikka kertoa, mitä söit tänään aamupalaksi.«

»Oho. No tuota...«

»Ihan vain, että saan äänenlaadun testattua.«

»Aivan. Okei. No, minä söin paahtoleipää. Kaksi palaa paahtoleipää. Toisen päällä oli hilloa, toisella maapähkinävoita. Ja join mukillisen teetä. Hienoa kullannvärisessä purkissa olevaa teetä, jonka olen ostanut Marksilta.«

»Maidon kanssa?«

»Kyllä. Maidon kanssa.«

Seuraa lyhyt hiljaisuus.

Kamera panoroi tyhjää äänitysstudiota ja tarkentaa yksityiskohtiin: monitorin nouseviin ja laskeviin viivoihin, yksinäisiin kuulokkeisiin, tyhjään kahvikuppiin.

»Miltä kuulostaa? Onko äänenlaatu okei?»

»On. Täydellinen. Kaikki on kunnossa. Lasken nyt kolmesta alaspäin ja sitten esittelen sinut. Sopiiko?»

»Joo. Sopii.»

»Hyvä. Eli... kolme... kaksi... yksi... Hei, ja tervetuloa! Minun nimeni on Alix Summer, ja tänään minulla on teille jotakin uutta ja erilaista...»

*Ääniraita vaimentuu vähitellen ja ruutu pimenee jälleen.
Alkutekstit alkavat pyöriä.*

Lauantai, 8. kesäkuuta 2019

JOSIE HUOMAA miehensä olevan kiusaantunut, kun he astuvat lämpimästi valaistuun gastropubiin. Hän on kävellyt paikan ohi sata kertaa ja ajatellut: *Ei meitä varten*. Liian nuorta porukkaa, ja kadulle asetetulla liitutaululla ruokalajeja, joista hän ei ole koskaan kuullutkaan. *Mitä on bottarga?* Tänä vuonna hänen syntymäpäivänsä kuitenkin osui lauantaille, ja kun Walter kysyi, mitä hän haluaisi juhlapäivänään tehdä, hän ei sanonutkaan *voidaan vain hakea noutoruokaa ja pullo viiniä*. Tänä vuonna hänen mielessään pyöri Lansdowne-pubin ikkunoista heijastuva kullanhohtoinen valo, puheensorina ja lämpiminä kesäpäivinä terassipöytien jäähdytysastioissa hikoilevat samppanjapullot, ja hän ajatteli pientä rahasummaa, jonka isoäiti oli hänelle testamentissaan viime kuussa jättänyt. Hän oli katsonut itseään peilistä ja yrittänyt nähdä ihmisen, joka juhli syntymäpäiviään gastropubissa Queen's Parkissa, ja sitten hän oli sanonut: »Mennään ulos syömään.»

»Selvä, sopii», Walter oli sanonut. »Onko sinulla mielessä jokin erityinen paikka?»

Ja Josie oli sanonut: »The Lansdowne. Tiedätkö sen? Salusbury Roadilla.»

Walter oli vain kohottanut kulmakarvaansa ja sanonut sitten: »Sinun syntymäpäiväsi, sinun valintasi.»

Nyt Walter pitää ovea auki, kun Josie astuu sisään. Hetken aikaa he seisovat orpoina kyltin edessä, jossa lukee *Ole hyvä ja odota pöytiin ohjausta*, ja Josie katselee heidän ympärillään istuvia ihmisiä, jotka ovat drinkillä tai nauttivat aikaista illallista. Hän painaa käsilaukkua vatsaansa vasten.

»Fair», hän sanoo nuorelle miehelle, joka ilmestyy paikalle varauslistan kanssa. »Josie. Meillä on varaus puoli kahdeksaksi.»

Nuurukainen katsoo hymyillen Josieta, sitten Walteria ja sitten taas Josieta. »Kahdelle, eikö niin?»

Heidät johdatetaan viihtyisään nurkkapöytäan. Walter istuu sohvalle, Josie samettiverhoillulle tuolille. Heille ojennetaan ruokalistat, jotka on kiinnitetty klipseillä kartonkialustalle. Josie tutki listaa netissä etukäteen voidakseen googlata tuntemattomat termit ja ruokalajit, joten hän tietää jo, mitä haluaa syödä. Ja he tilaisivat samppanjaa. Ihan sama, mitä Walter siihen sanoisi.

Josien huomio kiinnittyy ravintolaan parhaillaan saapuvaan äänekkääseen seurueeseen. Ensimmäisenä sisään astuu nainen kädessään ilmapallo, jossa lukee *Birthday Queen*. Hänen hiuksensa ovat kylmänvaaleat ja leikattu tavalla, joka saa ne aaltoilemaan kuin vesi. Hänellä on yllään leveälahkeiset housut ja toppi, jonka sivut ovat pitsiä. Hänellä on hohtava iho ja leveä hymy. Hänen perässään seuraa suunnilleen

samanikäisten ihmisten joukko; yksi heistä kantaa kukkakimppua, toinen kalliin näköisiä lahjapusseja.

»Alix Summer!« nainen sanoo kantavalla äänellä. »Pöytävaraus neljälletoista.«

»Katso«, Walter sanoo ja nykäisee Josieta hihasta. »Toinen päiväsankaritar.«

Josie nyökkää hajamielisesti. »Niin«, hän sanoo. »Siltä näyttää.«

Ryhmä seuraa tarjoilijaa pöytään, joka on Josieta vastapäätä. Pöydässä on valmiina kolme jäähdytysastiaa, joissa kussakin on kaksi samppanjapulloa. Seurue hakeutuu paikoilleen huudellen samalla äänekkäästi, kenen pitäisi istua missäkin, ja joku sanoo, ettei todellakaan halua istua oman miehensä vieressä, ja nainen nimeltä Alix Summer johtaa koko orkesteria leveän hymynsä kanssa samalla kun pitkä punatukkainen mies, joka on varmaankin hänen miehensä, ottaa ilmapallon häneltä ja solmii sen tuolin selkänöjaan. Pian kaikki ovat löytäneet paikkansa, ensimmäiset pullo korkataan ja samppanjaa kaadetaan neljäntoista lasiin, joita pitelee neljättoista ojennettua ja ruskettunutta käsivartta kultaisine käsirenkaineen ja puhtaanvalkoisine paidanhihoinneen, ja kaikki lasit tuodaan yhteen, kauimmaisilla paikoilla istuvat nousevat seisomaan ylettäkseen, ja kaikki sanovat: »Hyvää syntymäpäivää, Alix!«

Josie katsoo naista tutkaillen. »Miten vanha luulet hänen olevan?« hän kysyy Walterilta.

»Äh, en minä tiedä. Nykyisin on niin vaikea sanoa. Ehkä nelikymppinen?«

Josie nyökkää. Tänään on hänen neljäskymmenesviides syntymäpäivänsä. Se tuntuu jotenkin uskomattomalta, aika on kulunut niin nopeasti. Vielä hetki sitten neljäskymmenen vuoden virstanpylväs oli hämmöttänyt epätodellisen kaukana. Hän oli luullut, että eläisi tässä iässä ihan toisenlaista elämää. Keski-ikä saavutti hänet kuitenkin nopeasti, eikä mikään ole sellaista kuin hän oli kuvitellut. Hän vilkaisee Walteria, tämän hiipuvaa charmia, ja miettii, miten toisin kaikki olisi, jos he eivät olisi koskaan tavanneet.

Josie oli ollut silloin kolmetoista, Walter aika paljon vanhempi – tai no, itse asiassa *todella* paljon vanhempi. Kaikki olivat olleet järkyttyneitä, kaikki paitsi Josie itse. Hän oli yhdeksäntoista, kun he menivät naimisiin. Kaksikymmentäkaksi tullessaan äidiksi. Kaksikymmentäneljä kun sai toisen lapsensa. Hän oli elänyt elämänsä pikakelauksella, ja tässä iässä oli ilmeisesti määrä saavuttaa puolivälin huippu ja laskeutua sitten hitaasti ja kylläksi saaneena toiselle puolelle. Hän ei ole kuitenkaan havainnut minkäänlaista huippua, ennemmin trauman aiheuttaman syvänteen, jossa hän rämpiä ja rämpiä kauhun painaessa möykkynä vatsan pohjalla.

Walter on nyt eläkkeellä ja menettänyt hiuksensa samoin kuin suuren osan kuulostaan ja näkökyvystään, ja hänen keski-ään kukoistuksensa on jossakin niin kaukana kiireisten pikkulapsivuosien hämärtämässä menneisyydessä, että on melkein mahdotonta muistaa, millainen Walter oli siinä iässä kuin Josie nyt.

Josie tilaa alkuun flatbreadin fetalla ja aurinkokuivatuilla tomaateilla, pääruoaksi tonnikalatagliatan («Sana TAGLIATA

on johdettu verbistä TAGLIARE, leikata») cannelini-
papumuhennoksen kanssa ja pullon Veuve Clicquotia
(»Veuve Clicquotin 'Keltainen leski' on laajalti arvos-
tettu runsas ja paahteinen samppanja»). Sitten hän tarttuu
Walteria kädestä, silittää maksaläikkäistä ihoa peukalollaan
ja kysyy: »Kaikki hyvin?»

»Kyllä, tietenkin. Kaikki hyvin.»

»Mitä mieltä olet tästä paikasta?»

»No onhan tämä... hieno. Oikein kiva.»

Josie hymyilee. »Hyvä», hän sanoo. »Mukava kuulla.»

Hän kohottaa samppanjalasiaan ja ojentaa sitä kohti
Walteria. Walter kilauttaa lasit yhteen ja sanoo: »Hyvää
syntymäpäivää.»

Hymy jää Josien kasvoille, kun hän katsoo Alix Summeria,
tämän suurta ystäväjoukkoa ja punahiuksista puolisoa, jonka
käsivarsi on laskettu rennosti vaimon tuolin selkänojalle. Suu-
ria liha- ja leipätarjottimia ilmestyy kuin tyhjästä, niitä kanne-
taan heidän pöytänsä, lasketaan heidän eteensä. Josie kuun-
telee seurueen ääniä, heidän aiheuttamaansa meteliä, jolla
he tuntuvat vievän kaiken tilan. Ravintolan jokainen nurkka
ja syvennys tuntuu täyttyvän heidän puheestaan, jaloistaan,
käsistään ja sanoistaan. Heistä säteilevä energia leimuaa, loi-
muaa ja roihuaa kuin revontulet; he ovat ärsyttävän ja ihail-
tavan varmoja oikeudestaan olla, kuuluu ja näkyä. Ja kaiken
sen keskellä on Alix Summer leveine hymyineen ja hohtavine
hampaineen. Hänen hiuksensa heijastavat valoa, ja hänen kau-
lassaan on yksinkertainen kultaketju, jonka riipus hypähtelee
hänen hohtavilla solisluillaan aina kun hän liikkuu.

»Onkohan tänään hänenkin oikea syntymäpäivänsä?»
Josie pohtii ääneen.

»Ehkä», Walter sanoo. »Mutta on lauantai, joten kuka tietää.»

Josien käsi hakeutuu ketjulle, joka on ollut hänen kaulassaan siitä asti kun hän täytti kolmekymmentä; se oli syntymäpäivälahja Walterilta. Josie miettii, pitäisikö siihen ehkä lisätä jokin riipus. Jotakin kiiltävää.

Juuri silloin Walter ojentaa pöydän yli pienen lahjan. »Tämä on ihan pientä vain. Sanoit kyllä, ettet halua mitään, mutta minä en uskonut.» Walter virnistää, ja Josie hymyilee hänelle takaisin. Hän avaa pienen lahjapaketin, jossa on pullollinen Ted Baker -hajuvettä.

»Oi, ihanaa», hän sanoo. »Kiitos paljon.» Hän kurkottaa suukottamaan Walteria pehmeästi poskelle.

Vastapäisessä pöydässä Alix Summer availee lahjakasseja ja syntymäpäiväkortteja ja huutelee kiitoksia ystäville ja perheenjäsenille. Hän laskee yhden korteista pöydälle seisomaan, ja Josie näkee, että siihen on painettu numero 45. Hän nykäisee Walteria hihasta. »Katso», hän sanoo. »Neljäkymmentäviisi. Me olemme synttärikäimoja.»

Heti kun hän on sanonut sen, hänen lävitseen pyyhkäisee kaiheartava suru, jota hän on tuntenut melkein koko ikänsä. Hän ei ole koskaan keksinyt, mihin tuo suru liittyy – ei ole tiennyt sen merkitystä. Nyt hän äkkiä tajuaa, mistä se kumpuaa.

Suru johtuu siitä, että hän on vääränlainen. Että kaikki, ihan kaikki hänessä on väärin ja häneltä on loppumassa aika muuttaa itsensä oikeanlaiseksi.

Hän näkee Alixin nousevan pöydästä ja lähtevän kohti vessoja, ja silloin hän hyppää itsekkin seisomaan ja sanoo:
»Käyn naistenhuoneessa.»

Walter nostaa yllättyneen katseensa parmankinkkumeloniannoksestaan mutta ei sano mitään.

Hetkeä myöhemmin Josien ja Alixin heijastukset ovat vierekkäin käsienspesualtaiden yllä olevassa peilissä.

»Hei! Josie sanoo, ja hänen äänensä kuulostaa kimeämmältä kuin hän oli kuvitellut. »Olen synttärikaimasi!«

»Oho!« Alix sanoo, ja hänen katseensa on välittömästi lämmin ja avoin. »Onko tänään sinunkin syntymäpäiväsi?«

»Kyllä. Neljäkymmentäviisi tänään!«

»Vau!« Alix sanoo. »Sama täällä. Hyvää syntymäpäivää!«

»Sinulle myös!«

»Mihin kellonaikaan olet syntynyt?«

»Apua«, Josie sanoo. »En yhtään tiedä.«

»En minäkään.«

»Oletko syntynyt täällä?«

»Olen. St Mary's -sairaalassa. Entä sinä?«

Josien sydän hypähtää. »Myös St Mary'sissa!«

»Vau!« Alix sanoo taas. »Melkein pelottavaa.«

Alixin käsi lennähtää kaulalle, ja hän sormeilee riipustaan, jonka Josie huomaa nyt olevan kultainen kimalainen. Hän on sanomassa vielä jotakin havaittuun yhteensattumaan liittyen, kun ovi aukeaa ja yksi Alixin ystävistä astuu sisään.

»Siinähan sinä olet!« ystävä sanoo. Hänellä on seitsemänkymmäluvun tyyliset haalistetut farkut, yksiolkaiminen toppi ja valtavat rengaskorvakorut.

»Zoe! Tässä on minun synttärrikaimani! Ja tämä on iso-siskoni, Zoe.»

Josie hymyilee Zoelle ja sanoo: »Olemme syntyneet samana päivänä, samassa sairaalassa.»

»Vau! Mielehtönyt», Zoe sanoo.

Sitten Zoe ja Alix alkavat puhua jostakin muusta kuin Uskomattomasta Yhteensattumasta, ja Josie tajuaa välittömästi, että hetki on ohi, tuo outo heitä yhdistävä kokemus, ja että Alixille se oli ollut ohikiitävän kepeä, mutta jostain syystä sillä on merkitystä Josielle, joka haluaisi tarrata hetkeen kiinni ja herättää keskustelun henkiin uudelleen, mutta ei hän voi. Hänen täytyy palata aviomiehensä ja flat-breadinsa luo ja antaa Alixin palata omien ystäviensä ja juhliensa pariin. Hän kääntyy lähteäkseen ja huikkaa hiljaa: »Hei vaan sitten», jolloin Alix hymyilee hänelle säteillen ja sanoo: »Paljon onnea, synttärrikaima!»

»Samoin!» Josie sanoo.

Mutta Alix ei enää kuule häntä.

Klo 01

Alixia pyörryttää. Tequilashotteja keskiyöllä. Se oli ollut ihan liikaa. Nathan kaataa itselleen viskiä, jonka haju pyörryttää Alixia entisestään. Kotona on hiljaista. Joskus jos heillä on ollut oikein energinen lapsenvahti, lapset ovat heidän kotiin tullessaan yhä hereillä. Levottomina ja ärsyttävän virkeinä. Joskus TV:kin pauhaa täysillä, mutta ei tänään. Lempeän rauhallinen viisikymppinen lapsenvahti lähti puoli tuntia

sitten, talo on siisti, tiskikone hurisee ja kissa tassuttelee päämäärätietoisesti kohti sohvalle istuvaa Alixia ja kehrää jo ennen kuin hän on edes koskettanut sen turkkia.

»Se nainen», hän sanoo Nathanille ja irrottaa kissan kynnen housuistaan. »Se joka tuijotti koko ajan. Hän oli yhtä aikaa vessassa, ja kävi ilmi, että tänään oli myös hänen neljäskymmenesviides syntymäpäivänsä. Siksi hän tuijotti pöytäämme.»

»Haa», Nathan sanoo. »Synttärikäimä.»

»Ja hänkin on syntynyt St Mary'sissa. Hassua kyllä, minä olen aina ajatellut olevani toinen kaksosista. Mietin usein, olikohan äiti jättänyt toisen meistä sairaalaan. Ehkä se oli hän?»

Nathan rojahtaa hänen viereensä ja pyörittelee viskiään yksinäisen jääkuution ympärillä – sellaisen valtavan kokoinen ja lieriönmuotoisen, joita hän tekee kivennäisvedestä. »Hätkö?» Nathan sanoo vähättelevästi. »Erittäin epä-todennäköistä.»

»Miksi!»

»Koska sinä olet tyrmäävä ja hän oli...»

»Mitä?» Alix tuntee oikeamielisyyden nousevan hänessä. On toki ihanaa, että Nathan pitää häntä hyvännäköisenä, mutta hän toivoisi, että tämä osaisi nähdä kauneutta myös naisissa, jotka eivät yleisen mielipiteen mukaan ole välttämättä viehättäviä. Kun Nathan kritisoi naisten ulkomuotoa, hän kuulostaa pinnalliselta misogyytiltä, ja silloin Alixista tuntuu kuin hän ei oikeastaan edes pitäisi miehestään. »Minusta hän oli todella nätti. Tiedätkö, sellaiset

niin ruskeat silmät, että ne ovat melkein mustat. Ja paksut laineilevat hiukset. Mutta on se siis joka tapauksessa outoa, vai mitä? Ajatus kahdesta ihmisestä, jotka ovat syntyneet samaan aikaan samassa paikassa.»

»No eipä oikeastaan. Todennäköisesti St Mary'sissa syntyi sinä päivänä kymmenen muutakin lasta. Ehkä enemmänkin.»

»Mutta se, että tapaa yhden heistä. Yhteisenä syntymäpäivänä.»

Kissa on kiertynyt siistille kerälle Alixin syliin. Hän haroo turkin pehmeää kauluria ja sulkee silmänsä. Huone alkaa taas pyöriä. Hän avaa silmänsä, siirtää kissan sylistään, juoksee eteiskäytävän vessaan ja oksentaa rajusti.

»Hei! Olen synttärikaimasi!«

Alix viettää 45-vuotispäiväänsä pubissa, kun hän kohtaa Josien, joka myös juhlii syntymäpäiviään. Paljastuu, että molemmat naiset ovat syntyneet samana päivänä samassa sairaalassa. Muutaman päivän päästä he kohtaavat uudelleen. Josie on kuunnellut Alixin suosittua podcastia ja ehdottaa itseään haastateltavaksi – hän kertoo olevansa suurten muutosten kynnyksellä elämässään. Vaikka Alixilla on epäilyksensä, Josien elämä vaikuttaa oudolla tapaa kiehtovalta, eikä hän voi vastustaa kiusausta. He aloittavat äänitykset, ja pian Alixille valkenee, että hän on tekemässä true crime -podcastia omasta elämästään.

»Epäluotettava kertoja, synkät käänteet ja herkeämätön jännite pitävät lukijan otteessaan viimeiselle sivulle saakka.»

– NPR

»Koukuttavin tänä vuonna lukemani trilleri.»

– DAILY EXPRESS

9 789510 499443

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49944-3